

Sjedim i razmišljam uz Boba Dylana, znači laganica. Uvijek se patim pišući na mobitelu, na kojem svojim tankim prstićima odmah klepim po pola tipkovnice, umjesto da, kao čovjek, sjednem za komp, a treba se ustati i upaliti laptop. Ne, ne da mi se. Zato mi nemojte zamjeriti na greškama i tipfelerima.

Što htjedoh reći, u biti, svašta mi se mota po glavi. Nije to ništa previše pametno, ali polako puzi mojom povećom glavurdom. Nije uopće loše izbacivati svoje gluposti i, kako se kaže, “dolje rublje” na društvenim mrežama, pardon, “isprava netočnog navoda”. Da, oni veliki umovi koji su osmislili i usavršavaju ovakve platforme ne znaju što je definicija druženja, jadnički. Definiciju prenosim u cijelosti: “Druženje se u osnovi odnosi na međusobno okupljanje ljudi, bilo u formalnom ili neformalnom kontekstu, s ciljem zajedničkog provođenja vremena, razgovora, zabave ili obavljanja određenih aktivnosti.” Znači, nisu društvene, nego komunikacijske mreže. To bi pojednostavljeno značilo da s nekim pričaš na telefon pola sata i da je to druženje. Ma dajte... molim vas, kako bi rekla naša bivša županica Lovrić. Valjda ti isti ljudi

nisu doživjeli druženje jer su bili zauzeti lupajući po tastaturi, danonoćno. Daba im sva ta pamet i novac kad su asocijalni.

Ma šalim se! Dobre su to cure i dečki. Ne mislim ništa loše o njima. Štoviše, pomogli su našem planetu na razne načine i zato im hvala. A i sam se služim njihovom pameću, koristeći FB.

Moram se malo zekati, inače ne bih bio ono što želim biti, onaj stari Miro...

Ne treba objava biti s Kariba da pokažemo da smo veći od većine. To je, u nama, taj usrani ego koji nas proždire iznutra, jede nas, a mi mu dajemo da nas proždire i nismo ni svjesni toga. Jednostavno ga hranimo s takvim ispucavanjima da moramo biti bolji od drugih. Da ga nema, ne bi bilo ni ratova u svijetu, garantiram. Može biti fora otići u špajzu i od toga napraviti priču. Netko to može, a netko forvardira druge, tuđe objave. Što je isto O.K., jer se tu nađe i više nego dobrih objava. Zbilja tako mislim.

Htio sam samo reći da ne treba čekati savršen trenutak da bi se nešto objavilo, puknite i nekakvu glupost, zezanciju, pizdariju koja vam se dogodi. Iz takve se objave može na

puno simpatičniji i iskreniji način prepoznati dobro ljudsko biće. A ne da smo svi savršeni. Kad svi znamo da to nismo. To je samo moje skromno mišljenje. Nemojte ga uzeti za zlo.

Razmišljam dalje... i pišem...

Da se ne zezam, bio bih tužan, a kad sam tužan, onda sam sjeban, bezvoljan, nikakav, kao da ne postojim, ali trudim se, nekada napišem i nešto pametno, kako tko uzme. I upravo mi Bob zapjeva "like a rolling stone", a što ću, mило mi ga je slušati. Popravi mi raspoloženje. Koje nekada ode u melankoliju. Propadne u provaliju. Iz koje se boriš isplivati, popeti se. Oguljenih prstiju od upornog penjanja nazad, prema gore, ali ipak vidiš samo crnilo, trudiš se kao lav, ali te opet povuče dolje na dno. Kad ti je glava puna tuge, sranja, negativnih misli, sjećanja na nemile događaje koje te prate kroz život i uvijek će biti dio tebe koliko god se ti trudio ispraviti loše stvari, pomoći, iskupiti se, niti ne znam što bi trebalo učiniti, a volio bih to znati više nego išta na ovom svijetu, da mogu vratiti vrijeme i ispraviti taj nemili događaj koji sam napravio. Krivnja je tu i nakon trideset i dvije godine i nikada neće zacijeliti. Ždere te iznutra, nekad više, nekad manje, ali ždere, ždere i onaj najmanji komadić tebe. Oni koji me poznaju znaju o čemu pričam. Vi koji ne, možete si zamisliti neku strahotu koja vas razara.

Prolazim gadno razdoblje u svom životu. Baš usrano. Ubija me neizvjesnost. Što sutra. Ostali smo bez svega. Bez kućeta i maćeta. Zgrade u kojoj je moja pokojna baka kupila sobu. I tako dalje, kroz više od pola stoljeća kupovali stanove da bih u suterenu te iste zgrade imali tiskaru, koju je moj otac otvorio osamdesetih, kao kućnu radinost. I... sve je otišlo s potresom. Uništeno. Razoreno. Nemaš niti životne, niti egzistencijalne sigurnosti. Jako teško je reći, ispričati, pustiti takav osjećaj iz sebe. Trebaš prvo sam sebi priznati da si u problemu. Što sam negirao. Radiš po 12 do 15 sati dnevno. Nema niti subote ni nedjelje. Djecu vidim samo ujutro i navečer kako spavaju. I onda ti se sav taj tvoj trud i znoj, da nešto stvorim, osiguram egzistenciju obitelji, sruši kao kula od karata. Nikad nisam težio velikom novcu, koji je i prije tako i sada za mene bio samo sredstvo koje ti je potrebno da živiš.

U dva mjeseca sam izgubio trinaest kilograma, a imao sam sedamdeset i šest. Kostur. Onda je sve krenulo. Stare rane su se otvorile kao da su se jučer dogodile, a tri desetljeća nije malo. Boki, mojoj supruzi, na magnetnu saznanju da ima aneurizmu u glavi i da joj moraju ugraditi stent. Boji se jako. Ja bih joj trebao pomoć, a ne mogu ni sebi. Sranje, jebeno sranje. I onda. Neprespavane noći. Ružni snovi. A kada bih zaspao, potezajući u tom trenutku za jedinim dostupnim

lijekom, alkoholom, odspavao bih do četiri ujutro i kao da te netko iglom ubode, dižeš se ili sanjaš svakodnevicu u gorem izdanju i budiš se otprilike u isto vrijeme sav u znoju. I tako iz dana u dan, četiri godine. Usrani krug. Živiš da prođe dan kojem nema kraja s problemima koji su nekad bile sitnice, koje si rješavao u hodu i jedva čekaš da završi, a onda dolazi ta usrana noć koju ne možeš prespavati. Vide svi moji da sam nom nešto nije u redu, što ja, naravno, negiram, ali propuštam jedne večeri uz popriličnu dozu alkohola u sebi i pišem mail svojoj voljenoj Boki i otvaram se kao knjiga. Bilo me je toliko sram svoga stanja, koje me uništavalo, da nisam želio ići kod bilo kojeg sisačkog liječnika. Sutradan sam imao termin kod psihijatra u Zagrebu, točnije, psihijatrice, i shvatim da nema nazad. Odlazim, misleći opet negativno da ću je zateći svu napeličanu, onako zagrebački. Znae na što mislim. Da je tako bilo, otišao bih nazad, sigurno. Ali na moje iznenađenje, dočeka me žena toliko mila, staložena, pristupačna. Čak ni kosu ne farba. Fantastična. Da ne idem u detalje razgovora, to mi je bila jedna od najboljih odluka u životu. Što sam otišao. Samo ću reći, kao što su mi i druge psihijatrice i psihijatri rekli, da sam doslovno lud što sam to trpio sve te godine i da to neće samo tako proći. Da svi ljudi na ovom svijetu imaju granicu pucanja. Treba vremena, dosta strpljenja i truda.

To je samo početak moje priče, ali mislim da je dovoljno za moju poruku ljudima koji se nađu u problemu, koji ne treba biti ovakve težine, teži ili lakši. Može to biti samo problem na poslu, ma u stvari vam se ništa niti ne treba dogoditi da vas depresija zarobi svojim kandžama. Nemojte čekati ni dana, ma ni sata. To nije sramota. To je opaka bolest koju čovjek bez terapije jednostavno ne može savladati. Barem u mojoj dijagnozi teške depresije F43.3 i još par dijagnoza. Idite, ne budite blesavi kao ja. Nemojte čekati da će sutra biti bolje. Neće.

Priznajte sami sebi i vjerujte mi, kada je prošlo neko vrijeme i kada sam vidio u gore opisanoj provaliji taj tračak, tu rupicu svijetla, uhvatio sam ju objeručke kao nikad ništa u životu. Toliko sebično, da me ništa drugo nije zanimalo, nego samo uporno penjanje prema njoj. Idite, ne sramite se potražiti pomoć kada vam je potrebna. Molim vas. Za ovo napisano sam trebao skupiti hrabrosti, ali sam razmišljajući shvatio da svakim danom odgađanja će nekom biti gore, a ako ovo pročita, možda razmisli, možda to što sam napisao bude jedna kap koja će pokrenuti jednu tužnu dušu da barem razmisli ili, još bolje, da ode i potraži pomoć koja joj je potrebna. Molim vas. Pokrenite se i vjerujte mi. Ide na bolje. Došao sam do velikog otvora te provalije, što je nekad bilo

samo tračak svijetla. Liječim se i pomak je prisutan. Ne može proći za tjedan, mjesec ili tri, ali je to za mene danas već veliki pomak ka, neću reći boljem, nego normalnom. Ne sramite se samih sebe. Nadam se da ću ovim tekstom barem nekom pomoći, jer mi je to bila jedina namjera. Koliko sam ja trebao hrabrosti skupiti da ovo javno napišem, vama treba manje da odete do liječnika. Ako vas je sram otići kod nas u Sisku, Zagreb je blizu. Što vrijedi i za vas, sve ostale iz nekih drugih gradova, mjesta ili sela. Ne čekajte.

Još samo par rečenica...

Imam veliku potrebu ovo napisati da mi barem na trenutak bude lakše. Da ovim putem zahvalim svim ljudima dobrog srca koji su mi pomogli da ponovo pokrenem posao.

Ne postoji ta riječ u hrvatskom jeziku, te veličine, s kojom bih vam se zahvalio na svemu učinjenom, na svoj pomoći koju ste mi punim srcem darovali. Uvijek ću vam biti dužnik, makar znam odgovor svakog od vas. O tome mi je teško razmišljati, a kamoli pisati. Hvala vam. To sjećanje mi uvijek natjera suze niz oči. Vaša dobrota se ne može izmjeriti. Neću vas imenovati, ali vi to i sami znate da ćete se prepoznati, ako ikada pročitate ovaj tekst.